

hans Historier, mens han respektløs gned sig over sin ubarberede Hage med en skrækkelig Lyd som af Sandpapir.

Naar han en sjelden Gang tiltalte Asmus Hagen, var det slet og ret med Navn. Overhovedet viste han sig ganske uimponeret af Professorens tidlig vundne Berømmelse, som han i Virkeligheden heller ikke paa nogen Maade misundte ham. Hvad betød sligt i Evigheden? Hvordan saae en saadan lille, lapset Professor ud i Guds Øjne?

Da Torben tilsidst fortalte ham om Anledningen til Vennens Besøg og om den mirakuløse Helbredelse, der var stillet ham i Udsigt, tænkte han først, at det skulde være en Slags Vittighed, maaske et Forsøg paa at have ham til Bedste. Hans Blik flyttede sig med Mistro fra den ene til den anden, og da det gik op for ham, at det virkelig var Alvor, vogtede han sig vel for at ytre allermindste Forbavselse. Der havde været noget i den Maade, hvorpaa denne Videnskabens nye Sejr over Døden blev forkyndt, som tværtimod æggede ham op til at vise sig i fuld Ornat.

Han svarede, at for Gud var naturligvis slet intet umuligt. Derfor havde vi Mennesker altid Lov til at haabe. *Hans* Miskundhed var det jo, der udrettede det alt sammen.

Asmus Hagen forstod, at der blev tilkastet ham en Handske; men han fandt det ikke Umagen værd at tage den op. Den tungbugede Præst, som sad der med de rødblaa Hænder foldede over Brystet og Fødderne i de klodsede Ankelsko væltet om paa Siden, gjorde udelukkende et komisk Indtryk paa den pertentlige lille Professor.

Men Præsten fortsatte. Han sagde, at det jo kun var dumme og selvopblæste Mennesker, der kunde tro, at et kemisk Præparat ejede nogen livsopholdende Magt i sig selv. Det var at sætte sig paa samme aandelige Standpunkt som Negre og Hottentotter, der tilbød „Aanderne“ i en Kampesten eller et Stykke Træ.

Asmus Hagen trommede med Fingrene paa Vesten og svarede:

„Jeg vil foreslaa Dem at gøre et Forsøg, Pastor Vestrup. F. Eks. med en Spiseskefuld amerikansk Olje. Med Fare for at